

PRASOLOFF

Boris & Sarah Prasoloff
2014 Ridgewood Ln
Lake Oswego OR 97034

КРАТКОЕ ОПИСАНИЕ
О ВОДИТЕЛЬСТВЕ
ДУХОМ СВЯТЫМ
(Б И Л Ь)

ВЕРА ИЛЬИНА

1927 • 1981

Борис и Сара Трасловы

ВСЕ ПРАВА СОХРАНЕНЫ ЗА АВТОРОМ И ЗАРЕГИСТРИРОВАНЫ.
Автор: В. ИЛЬИНА, 2722 Фолсом Ст., Сан Франциско,
Калифорния 94110

ЭТА БРОШЮРА РАССЫЛАЕТСЯ ЗА ДОБРОВОЛЬНЫЕ
ПОЖЕРТВОВАНИЯ. АВТОР: В. ИЛЬИНА.
Издатели: В. Скорняков и Р. Шевчук. 1981 г.

Короткий опис керівництва Святого Духа (справжня історія)

Віра Ільїна

Тепер, коли я про це думаю, все це здається поганим сном. с. 25

Якщо тільки подумати, таке життя здається нестерпним, але ми всі вижили і залишилися живими, слава Богу! с. 29

Якби я мав охарактеризувати те, що щойно прочитав (тобто історію життя Віри Ільїної), я б сказав, що це ніби Віра говорить «з-за могили» та переглядає свій життєвий досвід, як сцени з фільму, величезна панорама, що охоплює близько тридцяти років, від виходу з Богом забутого Радянського Союзу (тобто «Єгипту») до мандрів пустелею Китаю, чужою землею Парагваю та, нарешті, прибуття до «обіцяної землі» Америки. Це була епічна подорож, сповнена пригод, випробувань та страждань, але завжди під керівництвом Божої провидіння та милосердного визволення, як це неодноразово провіщали пророчі висловлювання мудрого «Утішителя», як скорочено письменник церковнослов'янською мовою, Д.С. (Дух Святий, Святий Дух)

Іноді те, що Віра бачить, згадуючи своє життя, здається їй страшними снами (нічними кошмарами), які вона пережила. Іноді вона яскраво згадує видіння, яке вона мала про майбутнє. Іноді вона знову переживає духовну радість, викликану відвідуванням Святого Духа.

Віра часто вставляє свою непереборну віру в те, що все сталося за Божим планом, що є способом сказати, що все це було «божественним провидінням» (або Божою волею). Вона вдячна протягом усієї своєї життєвої історії за те, що навіть коли є страх або трепет під час розгортання подій, вона знає, що все завжди під Божим контролем.

Є уривок з Писання, який спадає на думку, коли я думаю про те, як Віра всім серцем покладалася на свого небесного Отця на кожному

кроці своєї подорожі: «Пустіть дітей приходити до Мене, бо таких є Царство Небесне». Така дитяча віра в керівництво Бога та Його Святого Духа робить життя Віри свідченням усвідомлення на рівні душі того, що ми завжди тримаємося за руку Вчителя (або Спасителя), який ніколи нас не підводить.

Короткий опис керівництва Святого Духа (Правдива історія)

Віра Ільїна

[переклад на англійську-и-українську мову Павло И. Віговський]

ПРОЛОГ

Моє щире бажання через цю коротку розповідь — нагадати, тобто зберегти в пам'яті, особливо віруючих, ті випадки, коли вони переживали у своєму житті тісний зв'язок з Богом. Це те, що в нашому 20-му столітті вважається якоюсь дурістю та неправдоподібністю.

Це навіть не входить до розуміння деяких віруючих, тих, хто стверджує, що дотримується повного євангельського вчення. Так, насправді, Бог вів нас, піклувався про нас, відповідав нам як дітям не за нашими заслугами, а за Своєю великою милістю до нас та за Своїми обітницями. Ми були дітьми в духовному сенсі, не знаючи та не вивчаючи Божого Слова. Тому, дорогі читачі, не дивуйтеся, що Бог дивом вів нас, рятуючи нас від лих на цій землі. Бо десь написано: «Нехай ви будете гідні уникнути всіх цих лих». (Луки 21:36)

І тепер, згадуючи всі милості Господні, я не бачу, щоб ми спіткнулися чи завагалися, бо Господь подбав про нас через свою велику любов до нас, як Отець чинить добро своїм малим дітям. Тепер, коли минули десятиліття років нашого слідування євангельським шляхом, ми стали зрілими в розумінні. Тож тепер Господь бажає, і Він очікує від нас, щоб ми доклали зусиль, щоб стояти твердо, щоб ми могли уникнути жаху та бід, які грядуть на цю землю. І все це доступне за умови, що всі віруючі, особливо ті, хто раніше скуштував дар благодаті, пам'ятатимуть і шукатимуть свою «першу любов». Пам'ятайте, коли Господь покликав нас, ми палали любов'ю до Господа та один до одного, не рахуючи ні часу, ні відстані. І хоча все це минуло, минуле не повинно бути відкинуте в забуття.

Тепер, заради наших душ, заради молодого покоління та заради спасіння багатьох інших душ, нам потрібно упокоритися перед Богом і шукати Його святої настанови, і не мовчати, не забуваючи Його, а звернути свою увагу на слово Боже, де написано в пророка Йоїла 1:3: «Розкажи про це своїм дітям, а діти твої розкажуть своїм дітям, а діти їхні — наступному поколінню». /Псалом 78:6-7/ «Щоб пізнало їх майбутнє покоління, діти, що народяться, які встануть і розкажуть про це своїм дітям, щоб вони покладали свою надію на Бога і не забували діл Божих». Пам'ятай своє перше кохання!

ПАМ'ЯТАЙ (вірш)

Пам'ятай, брате мій, дні своєї юності,
Пам'ятай ту спрагу та бажання Христа.
Життєві негаразди легко долали,
Серце завжди тягнулося до висот.
Як ти так палко молився за інших,
І прагнув розповісти їм Боже слово.
Тепер, брате мій, ти женешся за марними справами.
І серце твоє не горить блаженством.

Вже немає бажання працювати для Господа,
І допомагати нещасним людям у їхньому відчаї.
Бо вони страждають у цьому світі, як у в'язниці,
І не мають сили підвестися, стояти.
Їхні серця стомлені, голодні та бідні,
Бажання веде їх, слова висохли.
Дай їм хліба, прожени їхню потребу,
Де ви, слуги Христові, спите?
Скільки нещасних людей у цьому світі,
Скільки страждають під тягарем гріха!
Спиш ти, брате мій, тонучи в лінощах,
І не чуєш поклику до праці.
Брате мій! Сестро! О! Час прокидатися!
Скоро Спаситель повернеться на землю.
Почнемо від серця працювати для Господа,
Нехай Спаситель знайде нас за роботою на Своїй ниві.

Х Х Х

Моєю батьківщиною була Україна: Херсонська область, яку колись у просторіччі називали «Золотою жилою». Село Б. У нашому селі було близько 100 будинків. Заможні люди, звичайно, становили найменшу частину: деякі були бідними просто через нещастя, хворобу чи якусь життєву втрату. Інші завжди були бідними, бо були ліниві та любили багато спати. Люди, які любили працювати, завжди вставали на світанку та працювали до сутінків. У них завжди було все необхідне. Звичайно, їхнє життя відрізнялося від життя в Америці так само, як схід відрізняється від заходу.

Будинки здебільшого будували з глиняної цегли, дахи покривали соломною, пшеницею чи житом, а іноді навіть очеретом. Рідко можна було побачити будинки, покриті залізом чи цинком, бо це вважалося б заможним. У будинку не було затишку, бо підлоги були здебільшого земляними. Взимку підлоги покривали соломною. Про килими не знали, хоча в деяких були імпровізовані килими, але лише для стін. Свіжу соломку з полів привозили два-три рази на тиждень; Стару соломку спалювали в печі, бо в кімнаті кожного була російська піч, яка зігрівала кімнату, де всі жили, особливо взимку.

Ця піч використовувалася переважно для випікання хліба, а також для обігріву. Взимку в печі готували їжу для всієї родини на цілий день. Власне, ця вітальня служила кухнею, їдальнею, пекарнею та пральнею, а також спальнею. Увечері її освітлювали гасовими ліхтарями або ґнотом у місці з олією, щоб він мерехтів на столі. Іншими словами, не в кожній родині був гасовий ліхтар, а про електрику не було й думки. Все населення села займалося сільським господарством, за винятком кількох людей похилого віку. Кожен садив собі город. Здебільшого кожен мав своїх коней, свиней, овець та курей, що становило весь обсяг господарства.

Взимку жінки займалися ткацтвом конопляної пряжі (нині відомої під назвою «марихуана»), з волокон якої вони робили нитки. Потім, наприкінці зими, у цій вітальні вони встановлювали ткацький верстат, на якому ткали з ниток волокна для одягу та рушників. А ті, хто мав власних овець, стригли їх і, використовуючи вовну, виготовляли нитки для верхнього одягу, такого як куртки, штани, бурки тощо. Жінки виконували основну частину цієї роботи. Чоловіки були зайняті коровами та сільськогосподарськими

тваринами, але взимку у них було багато вільного часу. Населення села було релігійним, здебільшого православними християнами, які релігійно відзначали неділі, а також багато менших свят; потім були великі свята, такі як Різдво, Великдень та Свята Трійця. Частина населення відзначала свята з благоговінням, але більшість людей більше пили та гуляли.

Мої батьки також були православними християнами. Особливо наша мати, яка любила православну церкву та всі її обряди. Вона завжди запалювала свічки перед багатьма святими образами в церкві.

Звісно, зі змінами, що відбулися з владою країни, багато що змінилося на гірше. Вони почали закривати церкви, перетворюючи їх на клуби та музеї; вони почали заарештовувати священиків і саджати їх до в'язниць або відправляти до трудових таборів. Треба сказати, що були священики, які почали жити несвятим життям (не взірцевим), що призвело до великого розчарування багатьох парафіян. Навіть наша мати почала сумніватися в існуванні Бога, спостерігаючи таку нехристиянську поведінку вищого духовенства, яке в її очах вважалося майже святими людьми. А потім, у зв'язку з цим розчаруванням, вона покинула церкву та молитви і натомість почала відвідувати сільський клуб і навіть водила туди нас. У ті часи ці клуби намагалися поширювати безбожну пропаганду як могли, за допомогою привабливих розмов, щоб відвернути людей від релігії та Бога. І ця пропаганда справила такий вплив на мою матір, що вона три роки прожила без Бога, без віри, без жодних переконань, повністю віддавшись спокусам світу.

Але слава Милосердному Богу! Який поклав на нас Свою велику Милість! /Як написано в пророка Ісаї 65:1/ «Мене знайшли ті, хто не шукав Мене; Я відкрився тим, хто не питав про Мене».

Це сталося в Україні в 1920-х роках. У той час Господь вилив велике духовне пробудження. Саме тоді Святий Дух послав братів Воронаєва та Колтовича з Америки до України дивовижним чином з великими знаменнями. Особливо поширилася новина про хрещення Святим Духом, як це сталося в Біблії в день П'ятидесятниці. Це було справжнє народження церкви у 20 столітті! Проповідь Євангелія поширювалася з величезним успіхом,

оскільки проповідь Євангелія супроводжувалася знаменнями та чудесами, люди говорили новими мовами, відбувалися чудеса, виганялися демони, і проявлявся дар пророцтва. Багато душ звернулися до Господа і уклали з Ним завіт через водне хрещення. Багато також були охрещені Святим Духом з проявом говоріння іншими мовами.

Це був великий чудодійний дощ останніх днів, який рясно пролився і за короткий проміжок часу призвів до появи багатьох громад і церков, кількість вірян у яких досягла 17 000 душ.

За це ми віддаємо хвалу і славу Господу! У той же час Господь послав пробудження (відродження) також і в наше сусіднє село К., де за короткий час сформувалася ціла громада, більшість якої були охрещені Святим Духом з проявом говоріння іншими мовами (новими мовами), а крім того, Господь вилив на деяких дар пророцтва. У всьому цьому це була велика милість Господня. Дар пророцтва був особливо корисним для нас, як провідний принцип у нашому житті, бо ми були як новонароджені діти, мало знаючи про Святе Письмо. Тоді через пророцтво були відкриті такі слова: «Діти, перед вами шлях до Китаю». Звичайно, тоді це було важко уявити, оскільки наші батьки, діди та прадіди були старожилами в Україні та жили з покоління в покоління, не покидаючи рідної землі.

Але тепер Милосердний Бог приготував для нас щось краще заздалегідь, не тому, що ми були кращими за інших, а через свою велику милість до нас. Здається, Господь у своїй милості побачив, що ми слабші за інших, що ми не зможемо витримати випробувань і страждань, які спіткали багатьох віруючих за їхню віру в ім'я Христа – в'язниці, розлуки та численні форми переслідувань і переживань. Таким чином, Господь дав нам силу довіритися Його святому одкровенню. У той же час нам було відкрито інше пророцтво про те, що на Україну гряде велика біда: «Меч, мор, голод і кровопролиття», тому нам потрібно залишити наші рідні гнізда (домівки).

Наша перша подорож була до Уральського регіону, який знаходився за 2000 кілометрів від того місця, де ми жили в Україні. І слава Богу, що Він допоміг нам довіритися голосу Його Святого Духа та успішно продати наші будинки та все наше майно. Ті, хто

не довірився і не пішов, невдовзі втратили свої маєтки і були вигнані з дому, а деякі навіть були заслані до Сибіру. Ті, хто довіряв голосу Святого Духа, покинули Україну 1928 року, на початку весни, саме тоді, коли ячмінь починав дозрівати, а інші зерна були ще зеленими. Бо це пророцтво було передбачено навесні: «Діти, нічого не сійте, бо не зможете зібрати врожаю». Так і сталося.

Нам вдалося виїхати з України залізницею, найнявши товарні вагони, оскільки переселенці забрали з собою майже все своє майно. І таким чином ми назавжди покинули нашу земну батьківщину.

ПРОЩАЙ, УКРАЇНО (вірш)

Прощавай, Україно, прощай навіки!
Для нас ти була рідною землею.
Там моє золоте дитинство залишається:
Там небо блакитне, завжди синє.
Я хочу згадувати і славити Тебе,
Господи мій, за той поклик,
Який своєю суверенною силою
Ти заманив мене на шлях до Христа!

О! У кому я можу знайти ту любов і знання?
Тільки в Тобі – мій Христе!
Слава Тобі, Господи наш, за той поклик!
Ти захистив нас від страшних переслідувань і бур.
Прощавай, Україно, але я не сумую,
Я лише славлю Ісуса, який відкрив нам шлях.
Він знав, що буде війна, кровопролиття і голод,
І тому Бог заздалегідь захистив нас від лих.

Так, я не можу забути свої ранні роки,
Як ми покидали країну у вагонах.
Вишневі сади, українські тополі,
Ніби вклонялися, прощаючись з нами.
Ми більше ніколи не побачили наших садів і дерев,
Але ми завжди залишатимемося вірними Богові,
Який, як батько, захистить нас,
Врятує нас від жахів і бід на землі.

20.11.1977, Віра Ільїна

Таким чином, ми дісталися міста Уральськ (у Казахстані), а звідти нам потрібно було пройти ще 100 кілометрів до того села, де Господь призначив нам зупинку, села під назвою Раннеє (Оренбурзька область).

Село було досить великим і багатим. Було дві великі церкви – одна православна, інша старообрядницька. Село було оточене лісом, луками, а також глибокими озерами, де було багато риби, а в лісах росло багато видів ягід і навіть фруктових дерев, якими користувалися селяни, що там жили. Крім того, поруч із селом протікала річка Урал. Річка була повна риби; проте комарів і жуків також було багато в літні місяці. Клімат був такий самий, як і в Україні. Зими були досить холодними та сніжними, але все ж були теплі пори року, точнісінько як в Україні.

Після прибуття до визначеного села ми знайшли квартири для проживання і досить швидко звикли до нового місця. Однак Святий Дух знову почав говорити нам: «Діти, незабаром ваша подорож продовжиться далі на схід». Під час нашого перебування в Уральському регіоні там також Господь послав пробудження (відродження), і багато мешканців увірували та були охрещені. Також відбулося велике духовне явище: Господь охрестив багатьох Д.С. (Дух Святий, Святим Духом).

Я пам'ятаю один морозний зимовий вечір. Небо було чистим, повним зірок. Ми з братом А. (Олександром) поверталися додому з молитовної зустрічі. Сніг хрустів під нашими ногами, коли ми йшли, і ми відчували натхнення від Святого Духа. У той час ми були, скажімо так, підлітками. Коли ми зайшли у двір, ми зупинилися, бо нашу увагу привернула яскрава сяюча зірка на заході. І раптом усередині зірки відкрилася величезна панорама з реальними зображеннями багатьох воєнних сцен, де все було змішано – гармати, танки, людські трупи, вогонь і кров. Коли це видіння розгорталося, ми отримали таке одкровення: «Діти, дивіться! Це те, що гряде на Україну, звідки Святий Дух визволив вас».

І так ми стояли кілька хвилин, дивлячись на це видіння, поки воно не зникло у відкритому небі. Але його здійснення в реальному житті сталося лише через 11 років, коли почалася Друга світова

війна. Я ніколи не зможу забути це видіння, бо воно глибоко закарбувалося в моєму серці. Слава Господу! Не нам! Не нам! Нехай вся честь і слава належить Христу!

Ми прожили в Уральському регіоні два роки. Святий Дух незабаром відкриває нам нашу наступну подорож, спрямовуючи нас до міста Алма-Ата (Алмати) в Казахстані, яке вже набагато ближче до кордону з Китаєм. Тепер ми повністю усвідомлюємо одкровення, яке нам було дано про Китай. А потім було свідчення зі словами: «Діти, я захистю вас у горах Алма-Ати. Це буде ваш «-Стан» (суфікс, що означає «земля» або «місце»).

Багато мешканців того міста, інтелігентні люди, часто відвідували нас, піднімаючись на ті пагорби, і вони називали місце, де ми жили, «-Стан» (місце). Влітку ми збиралися на наші церковні служби; для цих подій брати церкви збудували великий намет з опорами, і тут ми проводили наші богослужіння під супровід нашого великого хору, бо в той час у нас було багато молоді. Коли ми жили в Алма-Аті, це було в 1930-х роках, нашого пастора І.Р. заарештували та посадили до в'язниці за проповідь Євангелія. Але йому, будучи чесною людиною, доручили тримати ключі від кількох тюремних камер, і він міг передавати повідомлення в'язням. Він міг передавати нам повідомлення про збереження порцій їжі для в'язнів, більшість з яких були православного священства. Пам'ятаю, коли я була маленькою дівчинкою, ми йшли групою до в'язниці. Була зима, і сніг хрустів під нашими ногами. Ми довго стояли в черзі, щоб дати голодним ув'язненим нашу невелику порцію їжі для їхнього тілесного насичення.

Слава Господу! За все це. Був час, коли Господу було вгодно, щоб ми ненадовго поїхали до міста F в Узбекистані. Ми благополучно прибули до призначеного місця, де нам потрібно було зупинитися. У нас не було жодних подальших вказівок, як діяти далі, тому ми запитали Господа: «В якому напрямку нам повернути?» І Святий Дух дав нам наступне пророцтво: «Ось прийде чоловік і покличе вас усіх на місце, де ви отримаєте роботу!» Саме так і сталося. Через певний час на станцію прийшов чоловік; це був старший робітник тканинної фабрики міста F. Він запросив усіх нас на фабрику, де нам дали житло, і всім нам дали роботу; навіть старші люди та наші батьки були працевлаштовані. Ми всі дякували

Богові за його чудесне керівництво. Тим не менш, хоча робота для молоді була важкою, адміністратор фабрики вирішив відправити всю молодь працювати в «Ясла», де працювати було легше. Однак клімат там загалом був спекотним, як у місті, так і в розсаднику.

Цей дитячий садок знаходився за 12 кілометрів від помешкання наших батьків. Я пам'ятаю один дуже яскравий епізод з нашого життя там, у дитячому садку. У нас була молитовна група, і ми часто об'єднувалися в молитві, знайшовши зручне місце в піщаному куточку серед кущів біля дзюркотливого струмка. Зазвичай ми молилися ввечері, після робочого дня, і добрий Господь ніколи нас не залишав. По суботах ми всі приїжджали до батьків у місто, де по неділях у нас були наші звичайні церковні служби. По понеділках вся наша молодіжна група поверталася пішки на роботу. Я не пам'ятаю точно, але здається, що ми працювали там більше двох місяців, коли одного разу під час вечірньої молитви ми отримали одкровення згори: «Діти, повертайтеся додому до батьків, які чекають на вас, бо попереду ще одна подорож!»

Вранці ми оголосили нашому господареві, що повертаємося до міста, до батьків. Спочатку він не звернув уваги і навіть не приготував нашу зарплату, але коли побачив, що ми готуємося до від'їзду, він не зміг нас зупинити. Коли ми приїхали до батьків, деякі були раді, але деякі були незадоволені, що ми не прийшли в суботу, як зазвичай. Однак, спільна радість панувала через те, що Святий Дух передбачив кільком з них: «Ваші діти прийдуть, і незабаром ви продовжите свою подорож до міста D, яке розташоване за 40 кілометрів від китайського кордону».

З величезною радістю ми швидко підготували все до подорожі, і невдовзі вирушили. Нам довелося їхати поїздом майже тиждень, і то не до міста D, а лише до останньої залізничної станції. Щоб завершити подорож до міста D, нам потрібно було знайти інший вид транспорту, оскільки залізничних колій у цьому місці не існувало. Через це нам потрібно було зупинитися там на тривалий час і вирішити питання: «Чи їхати нам далі на автомобілях, човнах чи в екіпажах, на конях?» І так ми благополучно дісталися до станції E і прожили там майже два місяці. Господь не покинув нас у цьому новому місці! Декому з нас вдалося знайти роботу на кухні,

тож ми ніколи не голодували і навіть приносили їжу іншим, щоб ніхто не голодував. Слава Господу, Він добрий!

Живучи там, ми мали багато можливостей спілкуватися один з одним. Під час наших молитовних зустрічей ми почали радитися з нашим Господом про те, як діяти далі. Добрий Господь не вагаючись дав нам таку пораду: «Нам було дано вказівки купити вози та коней і таким чином рухатися вперед».

Господь сказав через Свого Святого Духа: «Діти, йдіть! Я Сам захищу вас!» Брати, порадившись один з одним, купили кожен для своєї родини необхідний транспорт і вирушили в дорогу. У нас було одинадцять возів і понад 50 душ, серед яких була значна кількість молодих людей. Подорож попереду була довгою і важкою; нам довелося їхати близько двох тижнів на конях. Наша дорога проходила через гори, лісисті місцевості, долини, степи, поля і навіть пустелі. Населені пункти були рідколюдними, і тому кожному потрібно було мати запас їжі на два тижні для своєї родини. Але ніщо нас не стримувало і не лякало, бо з нами був Той, Хто був могутнішим за все! Щоночі ми зупинялися дорогою в степу, щоб спати просто неба, трохи звернувши з дороги на відкритий простір. Біля вогнища ми готували їжу, а після вечері проводили нашу звичайну спільну молитовну зустріч. Потім кожен йшов у своє спальне місце на ніч. Після спокійної ночі ми прокидалися рано-вранці, молилися і знову продовжували свою дорогу.

У нашій групі було багато молоді, яка здебільшого йшла пішки протягом усієї подорожі. Старші та діти їхали на возах. Ми, молоді, часто співали під час ходу, нічого не боячись і не турбуючись. Добрий Господь піклувався про нас! Я також хочу зазначити, що під час подорожі ми створили молитовну групу, і часом ми відокремлювалися для молитви. Господь ніколи не залишав нас і завжди давав нам добрі поради, які ми пам'ятаємо як ті самі слова, що сказав псалмоспівець Давид: «Якби Господь не був моєю втіхою, я б давно загинув у горі своїй» (Псалом 119:92). На підтвердження цих слів я маю сказати, що місто, куди ми прямували, було суворо регламентованим, і ніхто не міг проїхати через нього без офіційного документа про перехід. Місто було прикордонним. Але в нас не було жодних перепусток, крім одного юнака, який жив у місті D і приїхав за своїми батьками, які

подорожували з нашою групою. У нього був перепустка (дозвіл), але лише для його власної родини. Нашим дозволом був наш Господь! Безпосередньо перед прибуттям до міста D ми мали проїхати через невелике село, де знаходився головний контрольний центр для отримання дозволів на проїзд. Нам довелося, через необхідність, вийти на головну дорогу, де на нас чекали проблеми. Хоча Господь попередив нас приблизно за три дні до цього, проте Господь об'явив ці слова безпосередньо перед тим, як ми дісталися до небезпечного місця: «Діти, ось вони задумали напасти на вас і забрати все, що у вас є, і пограбувати, але Я допоможу вам пройти, заплющивши їм очі».

Тут я мушу додати, що люди, яких ми зустріли, відмовляли нас, кажучи: «Куди ви йдете? У вас немає дозволів. Ви віддасте себе їм у руки!» ... Насправді, момент був надзвичайно небезпечним; було добре відомо, що багатьох заарештовували за спробу проїхати без дозволу, а деяких з них навіть засудили до тривалих термінів ув'язнення. Тому нас охопив великий страх; тому ми сиділи або ставали на коліна, холодні у нашому возі, і почали палко молитися Богу з великим плачем і сльозами. І тут наш Добрий Господь не вагався з відповіддю. Ми кілька разів чули, як Святий Дух повторював ці слова: «Діти мої, не бійтеся! Я захищу вас! Я Сам проведу вас, заплющивши їм очі. Не бійтеся, не бійтеся!» Саме так наш Милосердний Отець підбадьорював нас у ці важкі хвилини. Він був нашим помічником, за що ми Його славимо, бо Він гідний хвали!

І це збулося, як було пророковано: ми навіть не встигли зайти на контрольно-пропускний пункт, як уже підійшли кілька озброєних прикордонників на чолі зі своїм командиром і крикнули нам: «Стій! Покажи документи!» Нам важко описати наш жах, враховуючи, що в нас не було жодних дозволів. Тільки Милостивий Бог втішав нас у ці хвилини. У наших вухах досі лунають нещодавно сказані слова: «Не бійтеся!» І тут сталося диво... Якраз коли командир просив дозвіл, юнак, який мав дозвіл лише для батьків, швидко вийшов уперед, підняв руку і голосно заявив: «Товариші! Ось у мене дозвіл (перепустка) для всієї групи. Всі ці люди їдуть працювати в місто Дз». Командир подивився на нього і сказав: «Добре, йдіть прямо по мосту, а звідти ви знайдете пряму дорогу

до міста Дз». І справді все сталося за словом Господнім: «Я заплющу їм очі».

Виїхавши з села та перейшовши міст, ми зупинилися на околиці. Ми відокремилися серед придорожніх кущів і почали радіти та дякувати Господу за його чудесне визволення! Того ж вечора ми благополучно прибули до міста Дз (Жаркент). Невдовзі після цього ми знайшли собі житло в квартирах, а деякі навіть знайшли роботу. Власне, спочатку дві чи три сім'ї жили в одній кімнаті, сподіваючись, що незабаром Господь направить нас до Китаю. Звичайно, в цей час було більше шансів потрапити туди, ніж раніше, коли ми були в Україні в 1927 році. Зараз був 1931 рік, і ми були недалеко від Китаю – лише за 40 кілометрів від китайського кордону. Ось чому було важко проїхати без дозволу, але для Бога все можливо!

Ми жили в місті Дз (Жаркент) до 1933 року. Ми жили не бідно; у нас була робота та щоденне харчування. І у нас навіть був молитовний будинок (Дім молитви), який ми орендували на певний час. Цей молитовний будинок добре нам служив, і тут ми проводили наші недільні служби. До кінця 1932 року та починаючи з 1933 року розпочався сильний голод. У місті та його околицях багато людей помирало. Ми також відчували нестачу їжі, і жили напівголодно.

Настала весна, і голод посилювався. Я пам'ятаю, як ми востаннє святкували Великдень у Жаркенті. У нас не тільки не було паски (кулич, паски), але й навіть шматка хліба на столі не було. Загалом, нас призначали працювати по неділях, але ми суворо дотримувалися цього свята і не ходили на роботу. В результаті ми залишилися без своєї порції чорного хліба. Тож ми святкували напівголодно, але у нас була чудова пасхальна служба, і ми прославляли нашого воскреслого Христа. [«Христос воскрес! Воистину воскрес!»)

Голод поширювався нещадно і давав про себе знати. У той час ми почали частіше збиратися на молитовні зустрічі, і ми палко молилися, просячи Господа захисту, визволення та керівництва щодо того, коли і як перетинати кордон, який був під пильною охороною. І перетин кордону не був без небезпек. Ми молилися і постили, благаючи Бога про швидкий вихід, особливо тому, що

голод з кожним днем посилювався. І ось, одного разу, під час молитви, було об'явлено: «Діти, отче в домі молитви, і я визволю і виведу вас наступної ночі. Стійте твердо у вірі! Ви вийдете співаючи та радіючи!»

Було надзвичайно важко уявити все це, оскільки наш Будинок молитви знаходився біля базару, де завжди був натовп, не лише вдень, а й вночі. Крім того, завжди була поліція безпеки, яка патрулювала місто вдень і вночі, тому що через місто щодня проходило багато біженців і тих, хто тікав від голоду до Китаю. Проте вже наступного дня ми почали збиратися в Домі Молитви групами. Наша група складалася з 42 душ. Тут були люди різного віку, від дитинства до старості. Кожній родині потрібно було зібрати достатньо їжі, щоб вистачило хоча б на тиждень, та трохи одягу, якого в нас ледве було. Все обмінювали на їжу та провізію. У кожної людини було не більше двох змін одягу, а в деяких були лише старі сукні. Крім того, кожній людині потрібно було взяти посуд для води, комусь чайник, комусь відро або глечик. Все це виглядало як вантаж, який для ока спостерігача виглядав як вантаж біженця. Я пам'ятаю ту незабутню ніч, як ми зовні тремтіли від страху, але всередині були сповнені Божої сили, яка нас зміцнювала. Слава Господу! Тільки Він зміг зміцнити та захистити нас. Навіть так, не дивлячись на весь страх і небезпеку, коли сонце зайшло, майже всі ми вже були зібрані в Домі Молитви. Я пам'ятаю, що деякі з нас молилися безперервно, а інші тремтіли від страху, думаючи, що станеться, якщо поліція помітить наше зібрання, нашу підготовку до від'їзду, і раптом прийде, щоб заарештувати нас усіх, посадити до в'язниці та відправити на заслання. Усі ці страшні сценарії розгорталися в наших умах, і ми ділилися ними один з одним; водночас ми нагадували собі, що нам потрібно робити все швидко та обережно.

Так, але як ми можемо піти? Святий Дух сказав: «Ви вийдете зі співом та радістю!» Але як це можливо? Ніч така тиха, і чути кожен рух. Ми молилися, і Святий Дух проголосив: «Діти, ви підете о першій годині після півночі». Ми продовжуємо молитися. Вже північ. Наближається година відходу. Наша віра хитається, страх охоплює нас, бо ми лише люди у плоті на цій землі. Згадуючи все це, нас знову охоплює жах від тих переживань, які фатально спіткали наших бідних батьків, а особливо матерів. Звичайно, я

можу сказати це більш чесніше тепер, коли сама стала матір'ю і маю своїх дітей. О, як часто нам доводиться плакати і молитися за спасіння їхніх душ. Тоді я була лише маленькою дівчинкою, але моє серце було віддане Господу, особливо коли була велика потреба.

І ось ми продовжуємо молитися, і ось Господь творить для нас диво! Раптом, несподівано, здійнявся великий шум від сильного вітру, що рухався крізь дерева, що росли по обидва боки вулиці вздовж тротуарів. Насправді це були дуже високі тополі. Оскільки це сталося навесні, ці тополі були рясно вкриті листям, і шум був таким, що важко було почути розмову менше ніж... за квартал звідси. І ось ми раптом чуємо слова Святого Духа, які промовляють до нас: «Діти, йдіть, моя рука вас захищає!»

Ми почали повільно виходити з дому. Я не пам'ятаю зараз, чи ми, дівчата, вийшли з дому першими, чи останніми? Я пам'ятаю лише, що Господь наповнив нас п'ятьох чи шістьох Святим Духом, і ми вийшли. Ми співали в душі та пророкували: «Обережно, мій народ! Я Сам захищаю тебе!»

І так, з великим страхом і трепетом, ми всі благополучно покинули місто Жаркент.

ВІРШ НА ПОДІЮ ТІЄЇ НОЧІ 1933 РОКУ «Шум тополь»

Ніколи, ніколи в житті моєму
Не забуду я шуму тополь;
У ту велику ніч визволення,
Бог захищає нас своєю могутньою рукою.
Ті тополі шуміли не з лихослів'я,
Не щоб викликати страх у наших серцях;
Але, як стіни Червоного моря,
Вони стояли для нас, як вартові.
Ніби вони вклонилися нам на від'їзд,
І співали голосно радісним хором: «Прощавайте!»
Ми їх більше не бачили,
Бо Господь спрямував нас до Китаю.
Якщо ви запитаете: Хто дав їм наказ?
І звідки прийшов вітер?
Видаючи такий шелест і гучний шум,

Щоб люди могли піти під захистом.
Щоб швидко відповісти на питання –
Святий Дух раніше передбачив:
«Діти, ви підете з цього місця співаючи!»
І так сталося, як Він обіцяв.
Настала година; Дух промовив: «Ідіть!»
І ми почали швидко відходити.
Святий Дух сповнив нас піснею –
Пісня слави лилася ризикованим шляхом.
Невдовзі ми рушили під Божим захистом
Вулицями міста;
Перед нами з'явилося широке поле
Ми трималися одне за одного, поки йшли.
Ніч темна, лише кущі та купини.
Але Господь освітив наші серця!
Зірки сяяли вгорі, як точки світла –
Крізь пустелю наш шлях лежав попереду.
Впевнено, Божа милість велика!
Вона оточує нас, захищає та веде нас усюди,
І терпляче чекає на результати –
Як нам стояти як Божі працівники?
Ніколи не забувайте, дорогий брате і сестро,
Як Господь визволив нас з полону гріха;
Ми не знали, як залишити світ,
Але рука Господня врятувала та направляла нас!
Ця могутня рука ніколи не покине нас
Ані мене, ані тебе, брате, сестро!
І не забуваймо славити Бога в правді,
У тиші на світанку золотого ранку...

Виїхавши з міста, ми прибули на поле з невеликими кущами. Тут ми всі вишикувалися гуськом, як гуси, бо такою була інструкція: кожна сім'я, у якої були маленькі діти, йшла попереду, а сім'я, у якої здебільшого були дорослі, йшла позаду. Одного з братів обрали провідником, але він не йшов однією стежкою, ні вчора, ні третього дня, бо ми повністю покладалися на Господнє керівництво та настанову. Тепер той брат, який був нашим провідником, відійшов у вічність.

Ми йшли вночі, а вдень відпочивали в кущах, підкріплюючись їжею та молитвою; ми проходили місцями, де була суцільна пустеля – піски, дюни та сухі кущі всюди, коли ми обходили. На щастя, щодня ми зустрічали воду по дорозі, і саме тоді кожен наповнював свої ємності водою, і ми повільно продовжували рух вперед. Але потім з'явилося нове випробування – здавалося, що ми вже йшли близько восьми днів і почали наближатися до кордону. А потім ми почали йти без води, і в наших ємностях не залишилося води; Нам не довелося зустріти води дорогою. Ми йшли всю ніч без води, а коли настав ранок, сонце яскраво та безжально світило своїми гарячими променями. Нам вже потрібно було зупинитися та відпочити. Але як можна відпочити, коли немає води? Усі відчували таку спрагу, особливо діти, які також йшли з дорослими і були віком від п'яти років і старше. Вони були втомлені, голодні, а тепер страждали від спраги, і своїми криками вони пронизували серця своїх матерів. Скрізь чулося: «Мамо, води! Мамо, хліба! Мамо, я втомився, я не можу далі йти. Дай мені води!»

Було жахливо чути все це, коли навіть сама мати ледве рухалася, знесилена спрагою. Я не можу згадати цей жахливий час без сліз на очах, коли серця бідних матерів стискалися та тривожилися від страху, що їхні діти можуть скоро померти від спраги. Звичайно, це була для душі болісна сцена! Але що ми могли вдіяти? Ми зупинилися і впали на коліна серед кущів і піску. І всі ми почали благати Господа! Я не можу забути молитов і плачу дітей, які з піднятими руками та очима, щиро дивлячись на небо, молилися: «Отче Небесний! Дай нам води!» Це була не просто молитва, а крик стомленої душі, крик, голосіння зі сльозами. І милосердний Господь не вагався зі своєю відповіддю: «Поверни ліворуч, там знайдеш воду». Ми подякували Господу, і всі ми встали з колін і пішли. Вузька стежка вела вниз, і невдовзі ми прибули в долину, де брати вже здалеку помітили очерет. Де росте очерет, там, безсумнівно, є вода. Коли ми підійшли до місця, де ріс очерет, ми почали копати землю голими руками та чим могли. Земля була піщана та м'яка, і невдовзі з'явилася вода.

Спочатку вода була каламутною, але ніхто не чекав, поки вона стане прозорішою. Усі поспішали вгамувати спрагу. Вони копали трохи глибше, і вода ставала чистішою. Усі пили й пили, і зміцнювалися, бо хліба вже не було. Вгамувавши спрагу, ми

провели цілий день у долині, біля води, багато молячись і отримуючи настанови, бо Господь готував нас до нічного перетину кордону. Так і сталося. Тієї ж ночі, відпочивши цілий день і вгамувавши спрагу, ми перетнули китайський кордон і невеликий струмок з Божою допомогою. Тепер ми справді були на китайській землі. Ми всі тоді були бідними людьми, бо голод 1933 року залишив нас з малою кількістю одягу та ресурсів – все було витрачено. Наша надія була лише на Господа – бо Він добрий, Він щедрий!

Перетнувши кордон, ми тієї ночі значно просунулися до міста К (Кульджа, провінція Сіньцзян). У молитві ми отримали таку звістку: «Діти, вас зустрінуть люди і дадуть вам речі». У той момент було важко повірити чомусь, бо ми й гадки не мали, що там у нас є близькі друзі. У будь-якому разі, ми глибоко вірили, що якщо Господь хоче щось дати, то може дати це навіть через незнайомих. Так і сталося. Якраз перед сходом сонця ми зупинилися біля чиеїсь ферми, неподалік від того місця, де натрапили на сухий, глибокий канал, на дні якого був чистий пісок. Ми вирішили зупинитися там і відпочити.

Кілька з нас навіть розвели вогонь у каміні, щоб заварити хоча б чаю. Коли власник ферми помітив дим, він поспішив до нас і почав з нами дружню розмову. Він порадив нам не залишатися там, бо китайські солдати можуть нас помітити і відправити назад на російський бік кордону як біженців. Потім він подумав і сказав: «Можливо, було б краще, якби ви прийшли до мого двору». У мене там великий навіс, і ви можете спокійно відпочити. Ніхто вам там не зашкодить. Ми послухали його і всі перейшли до нього на подвір'я. І справді, там був великий навіс з товстим покривом з білої соломи на підлозі. Саме там ми й оселилися: ми спали там, а зовсім незнайомі люди приходили і приносили нам хліб, молоко, борошно, зерно та інші продукти. Крім того, ніхто з них не хотів брати гроші за те, що давав – вони давали все це щедро, за словом Господнім. Слава Йому!

Проспавши ніч на м'якому сіні, яке в ті часи було для нас кращим за сучасні матраци першого класу, ми добре відпочили, підкріпилися їжею і рано-вранці вирушили в дорогу в напрямку міста К (Кульджа). І тут добрий Господь знову супроводжував нас.

Як тільки ми виїхали на головну дорогу, поруч підїхали три великі російські вози, а в них їхали російські рибалки, що поверталися з риболовлі. Вони запропонували підвезти нас, і ми погодилися; вони взяли наших старих і дітей у свої вози, але молодь продовжила йти пішки.

І ось, до заходу сонця ми прибули до Кульджі, де нас радісно зустріли наші старі друзі. Вони нагодували нас і дали нам місце для ночівлі. Я не буду розповідати все детально, як зрештою ми всі отримали роботу, квартири, а згодом і власні будинки. Ми прожили в Кульджі 14 років, нікуди не подорожуючи, як деякі інші віруючі, які під приводом послання Згори розїхалися в різні боки. Ті, однак, повернулися розчарованими за короткий проміжок часу. Слава Богу, що Він дав нам мудрість, і ми чекали часу, коли відкриється дорога на схід. І ми були винагороджені за наше терпіння. Звичайно, протягом цих багатьох років життя в Китаї не завжди був мир і достаток. За ці роки ми пережили дві громадянські революції. Слава Богу за Його милість до нас і Його захист!

Перше тривожне переживання було невдовзі після нашого перетину Китаю. Тоді ми провели чотири дні, як у полоні, не знаючи, що нас чекає – життя чи смерть. Тільки Господь втішав нас і захищав, як трьох біблійних юнаків у вогняній печі (Шадрах, Мешах та Авед-Неґо в книзі Даниїла, розділ 3). Тільки Господь зміг врятувати нас від нападів на наше життя. Це неможливо забути – це було дивовижне визволення від Бога. Так, Господь зробив усе це не тому, що ми цього заслуговували, а через свою велику милість, і як було обіцяно, так і здійснилося. За кілька місяців до цього інциденту нас колись у молитві попередили такими словами: «Діти, незабаром тут буде велике кровопролиття, покарання, крадіжка, але Я захищу всіх моїх дітей, яких Я привів до Китаю, і жодна душа не загине». І насправді так і було. Багато християн перебували в різних небезпечних ситуаціях на фронті, в полоні, серед ворожих військ, але ніколи не гинули, бо Господь простягнув на них свою милосердну руку. Слава Богу!

Минуло кілька років, життя стало нормальним, все стало мирним. І все ж, знову під час молитви ми отримуємо одкровення, що буде більше кровопролиття та заворушень. У той час ми отримали таке послання: «Діти, Я захищу тих, хто кричить, але деякі будуть

приречені». І саме це сталося. У цей тривожний час кілька наших віруючих чоловіків загинули. Навіть тоді ці труднощі були пом'якшені надією на допомогу Господа, як було обіцяно: «Відкриється шлях на схід. Ви підете до далекої країни, і ви будете мандрувати по великих водах, і ви будете співати хвалу!»

Згодом це пророцтво здійснилося після другої революції, яка тривала з осені до весни. Усі магазини та ринки були закриті. Життя зупинилося. Постріли лунали всю зиму на двох фронтах, особливо вночі. Ми змогли пережити зиму лише завдяки запасам продуктів та опалення, які ми зберегли, але багатьом довелося терпіти злидні та голод у цей жахливий час. Ми пережили це лише завдяки Богу, який нас втішав.

Розповім один яскравий епізод з того часу. Раптом почалася паніка, і люди почали бігти до російського кордону, хапаючи лише кілька пачок провізії, намагаючись врятувати своє життя. Що нам робити? Зима, холодно, і у нас маленькі діти. Куди можна бігти? Ми стали на коліна, щоб помолитися, і, звернувшись до Господа, отримали відповідь: «Залишайтеся там, де ви є. Я Сам вас захищу. Все буде добре!» Слава Господу! Який він всезнаючий. Насправді нічого небезпечного не сталося. Люди, які покинули свої домівки, повернулися наступного дня; Як виявилось, їхні будинки були пограбовані, але ми благополучно пережили ту ніч, і все залишилося на своєму місці. Так, є багато чого згадати. Як чудово жити під Божою опікою. Христос Той Самий, вчора, сьогодні і навіки!

На жаль, ми змінилися, наша любов згасла, наша віра ослабла, і майбутнє все ще буде важким... і нам потрібен Той, Хто відповідає і допомагає!

Після закінчення війни життя продовжувалося у звичайному темпі. Люди стали зайняті своєю роботою, як і ми, віруючі. Однак не минуло й двох років, як Господь знову посилав багатьом пробудження, і тривога не вщухає, і є передчасна спроба продовжити шлях на схід, як і було пророковано. Але куди ж можна піти, коли немає дозволу від вищої влади, і вони не видають дозволів?

Тоді ми звертаємося до Господа в молитві. Він пом'якшує серця влади, і вони починають видавати дозволи на подорож на схід. Дехто з нашої групи, особливо ті, хто не мав власного житла, якось швидко вирішив вирушити, і вони вирушили на схід на початку осені. Однак ми, я пишу не про себе особисто, а думаю про деяких з нашої групи, мали сильне бажання вирушити, але вагалися, бо дорога була довгою, близько 650-700 кілометрів, і в нас були маленькі діти, і в нас не було іншого транспорту, окрім возів. І ось ми залишилися в стані глибокої задуми та тривоги на кілька місяців. Думка про від'їзд не покидала нас ні вдень, ні вночі. Тільки коли ми почали часто збиратися і з вірою закликати Господа, ми отримали від Нього одкровення та благословення на негайний від'їзд на схід. Тож, підкоряючись Божим настановам і нашим внутрішнім переконанням, ми більше не могли залишатися на своїх місцях. І 19 грудня 1946 року ми вирушили в дорогу. Це було тоді, коли зима була холодною, а земля вже була вкрита товстим шаром снігу. Однак нас ніщо не зупинило, і ми продали наш будинок, а решту наших речей ми або продали, або роздали, і в нас залишився лише теплий одяг та їжа на дорогу.

Ми найняли великі російські вози та поставили на них будки з вовняного фетру, завантажили всі необхідні речі та дітей, яких у нас на той час було четверо, від 7 років до 4-місячної дитини, 2 бабусі та нас двоє – разом 8 душ. Ми вирушили в дорогу, не звертаючи уваги на сувору зиму. Ми благополучно проїхали половину нашої призначеної поїздки, де мали зупинитися на контрольно-пропускному пункті для перевірки дозволів владою. На цьому контрольно-пропускному пункті наші дозволи були затримані владою на невідомий термін. Що нам робити? Була зима, холодно, і важко було знайти квартиру. У будь-якому разі, ті, хто знайшов квартиру, не мали в ній меблів. Нам не пощастило знайти квартиру, бо місто С., де ми перебували, було більш ніж наполовину зруйноване під час війни. Потім наші чоловіки разом з двома іншими сім'ями – нас було всього чотири сім'ї – знайшли те, що виглядало як будинок, але було лише сараєм з дірками в стінах. Він був високий всередині, бо не мав стелі, лише дах. У нас не було іншого вибору, окрім як орендувати цей сарай як квартиру. Десь чоловіки знайшли сіно та вкрили ним всю голу землю сараю, яка слугувала нам спальним місцем.

У кожної родини була невелика бляшана піч, тому з усіма запобіжними заходами ми розпалили її, щоб приготувати щось гаряче поїсти та зігрітися. Звичайно, прогріти великий сарай було неможливо, і весь час, поки ми жили в сараї, крізь стіни проникав сніг. Коли ми лягали спати, ми не знімали одягу і навіть не могли подумати про піжами. Такі умови ми терпіли 18 днів. Щодня ми ходили на контрольний пункт і просили отримати дозволи, але відповідь завжди була: «Повертайтеся туди, звідки ви прийшли! Ми навіть допоможемо вам і надамо безкоштовний транспорт».

Тільки Господь втішав нас під час молитви: «Діти, будьте тверді у своїй вірі – ви підете вперед!» Слава Богу! Нарешті, на 18-й день нашого життя в холодному сараї, ми отримали на руки дозволи на проїзд. Усі були неймовірно щасливі та дякували Богові за його вірні обіцянки. Це були ті жалюгідні умови, які нам довелося пережити на нашій подорожі. Підбадьорення ми отримали лише Згори, слава Богу!

Отримавши дозволи на проїзд, ми всі зраділи, але, на жаль, попереду лежав ще складніший шлях. У нас не було наших колишніх возів, бо візники не могли чекати невизначений час. Вони повернулися назад, залишивши всі наші речі в тому холодному сараї. Тепер нам знову потрібно було знайти транспорт. Нам потрібно було їхати ще сім днів до задалегідь визначеного міста У. (Урумчі). Що ми могли зробити? Нам довелося найняти мусульманські двоколісні вози, які були майже вдвічі меншими за наші колишні вози. Зима ставала лютою, і на землі було все більше снігу; мороз посилювався і давав нам зрозуміти, що навіть хутряне пальто ледве може нас зігріти. О, якою ж важкою була ця подорож! Крім того, годуючи грудьми дитину, я не могла переодягати чи купати її за потреби, і мені доводилося сушити підгузки, використовуючи власне тепло. Так, усі труднощі загалом доводилося нести матері. Тільки з Божою допомогою ми змогли подорожувати ці сім днів, які здавалися нам сімома тижнями.

Ми ночували в караван-стаянках, а не в мотелях. Це були брудні, запилені сараї, де замість підлоги була лише сильно зношена, втоптана в пил земля. У нас не було жодних меблів, ні стільців, ні ліжок. На ніч ми просто влаштувалися на цій земляній підлозі, не

роздягаючись, підклавши під голову валянки та ковдри і не знімаючи теплового одягу. Неможливо описати злидні цих караван-стаянок. Ми змогли лише роздобути трохи теплої води.

Ми були змушені пристосовуватися до всього і ні на що не звертати уваги; ми лише хотіли трохи розім'яти м'язи, оскільки нам було так тісно в двоколісному візку, і були раді спокійно відпочити хоча б на кілька годин. Коли ми нарешті прибули до міста У (Урумчі), нам вдалося отримати квартиру, в якій була одна кімната на дев'ятьох осіб. Ми були раді навіть цьому, бо принаймні змогли переодягнутися та випрати одяг. Ми цілий місяць були в дорозі в одному й тому ж одязі, тому я зараз з жахом згадую повзаючих комах, які кишіли нашим одягом і тілами. Ці комахи поширилися на все наше волосся, як у людей похилого віку, так і у дітей. Це було просто жахливо! Після цього нам довелося цілий місяць дезінфікувати одяг, бо воші повзали по всьому нашому тілу. Нам доводилося кип'ятити одяг і сушити його на холоді. Проте ми наполегливо працювали, щоб позбутися цієї нечистоти. Ніколи більше в житті я не бачив такого нашестя вошей! Тепер, коли я згадую це, все це здається страшним сном, кошмаром.

Ми прожили в місті Урумчі чотири місяці. Там у нас також були церковні служби та великий хор. Більшість із нас на той час були молодими енергійними людьми. У нас не було багато занять, окрім церкви, репетицій хору та молитов. Наше молоде життя протікало в таких умовах. Іноді американський адвокат та його дружина відвідували наші церковні служби. Вони дуже цікавилися нашим хором і навіть запрошували весь хор до свого консульства, де після чашки чаю консул просив хор заспівати кілька пісень; під час співу він ставив перед нами блокфлейту, щоб він міг записати наші пісні. Потім він просив нас сісти і послухати запис нашого співу. І раптом ми почули власні голоси. Це було надзвичайно цікаво для нас, бо вперше в житті ми почули про існування такого блокфлейти. Консул був переповнений радістю, слухаючи наш спів. Це сталося в 1940-х роках, а в наші дні ці блокфлейти (апарат) стали настільки досконалыми, що не дивно для нашого часу бачити такі гігантські кроки в технологіях.

20-те століття

Яке жахливе двадцяте століття ми маємо!

Коли люди втрачені морально та духовно,
Хоча досягнуто багатьох висот,
Все ж сумно, що вони залишилися без Божих одкровень.

У своїй новій, надзвичайній мудрості,
Вони навіть літали на Місяць –
Забувши головне джерело та силу,
Повинні бути віддані на хвалу Богові.

Хоча новини досягли нас хвилями ефіру,
Космонавтам була дана вся слава –
І незабаром земні речі були забуті,
Бо честь і хвала лилися лише до людей.

Так, люди – це творіння Божі!
Все творіння було передано їм Богом –
Він хоче, щоб усі відображали його славу,
І були вдячні за все, що вони мають.

Але людство стало надто гордим,
І приписує весь успіх і мудрість лише собі –
І все ж настане час, коли ми станемо перед Ним,
І наші очі та сльози звернуться до Нього в молитві.

Але тоді буде надто пізно,
Що сказати: «О Боже, прости нас!»
У житті не залишиться часу –
Щоб дотримуватися його заповідей.

Подумай, людство, прямо зараз,
Що дало тобі 20-те століття?
Ти дізнався все про культуру землі,
Але як далеко від Бога ти відійшов!

І все ж Бог святий і милосердний,
Він все ще кличе тебе прийняти Його –
Прийди, покайся! Він прощає все,
Він прийме тебе у своє лоно.

/29.08.1980/

Зима минула, сніг розтанув, місцями почала з'являтися зелень, а сонце почало зігрівати землю. Разом з весною прийшов веселий настрій, який пробудив у нас бажання не зволікати з подорожжю. Цього разу нам вдалося знайти кращий транспорт; ми найняли вантажівки та вирушили на схід, до міста Н (Хамі). Наша група почала там зростати, оскільки саме через нього проїжджали люди, які щойно покинули К (Кульджа, провінція Сіньцзян).

Ми прожили в місті Н три місяці. Ми ходили на церковні служби в Будинок молитви, що належав китайським братам, з якими ми потоваришували. Більшість із нас влаштувалися на тимчасову роботу, щоб жити і не голодувати. Однак з настанням спекотного літа роботу скоротили, і ми знову почали відчувати голод. Звичайно, ми всі знали, що попереду нас довга подорож, і ми не знали, коли вирушимо, знав лише Бог, який своєю доброзичливою милістю до нас, негідних людей, все ж таки відповів на наші молитви та підбадьорив нас. Ми молимося, і ось – отримуємо це одкровення: «Незабаром ви поїдете далі! Вам запропонують машини – безкоштовний транспорт і гроші на ваші потреби».

Так, важко було повірити, думаючи людськими словами, але у Господа був для нас свій план. Ледве минуло два тижні, поки ми терпляче чекали, як життя знову стало надзвичайно важким. Спека посилилася, роботи стало менше, і з'явилося кілька хвороб серед людей похилого віку, а також серед дітей. Але слава Богу! Те, що він сказав, збулося. Бог прихилив серця китайської влади до нас, і вони співчували нашому важкому становищу та надіслали одинадцять вантажівок. Крім того, влада наказала генералу південного регіону супроводжувати нас до міста Л. (Ланьчжоу). О, хвала Господу! Хто ми? Ми просто бідні подорожні люди.

Щойно генерал прибув, нам наказали зібратися до вечора на урядовому подвір'ї, де вже жили кілька сімей з нашої групи. Коли ми всі зібралися у призначеному місці, сам генерал почав роздавати гроші на нашу подорож, відповідно до потреб кожної родини. Генерал сказав, що нам слід зберігати провізію шість днів, а потім сказав, що ми всі повинні бути на місці, де на нас чекатимуть вантажівки, о п'ятій годині ранку. Під час попередньої молитви, ще до того, як ми отримали гроші, нам було передбачено таке одкровення: «Діти, зберігайте їжу, бо ви будете подорожувати

вісім днів!» Дивовижні справи Господні! Все сталося так, як відкрив нам Святий Дух.

Наприкінці першого дня подорожі ми зупинилися на ніч у монастирі. Тієї ночі Господь послав такий сильний мусонний дощ, якого, за словами місцевих жителів, не було за останні 50 років. В результаті шосе було розмито в багатьох місцях, а дорога була зруйнована. Вранці, коли ми встали, дощ припинився, але вода була всюди, а в багатьох ярах шуміли струмки. Пам'ятаю, першого дня після дощу ми проїхали лише 25 кілометрів, бо нам доводилося часто зупинятися та ремонтувати дорогу самотійно. У таких ситуаціях усі чоловіки штовхали вантажівки, якими насилу маневрували об'їжджаючи зруйновані ділянки дороги. Пам'ятаю, як одного разу ми зупинилися на ніч у повній пустелі – куди не глянь, скрізь один пісок. Незважаючи на втому після денної подорожі, ми зібрали хор і почали співати та прославляти Господа. Генерал із захопленням слухав наш спів і просив нас співати знову і знову, бо сам був віруючим. Ми любимо Бога і славимо Його серед усіх національностей, бо Христос помер за все людство. І ось, уявіть собі, ми в пустелі, у нас маленькі діти, а всі наші речі зв'язані у вузли, ми втомилися, але все ж славимо Господа, бо Він дав нам сили та натхнення співати та прославляти Його! Ми не турбувалися про майбутнє – сам Бог подбав про нас. Наступного дня ми почали рухатися трохи швидше, а на восьмий день прибули до місця призначення в місто Л. (Ланьчжоу). Ми подякували Богові за те, що Він завжди вірний у своїх обіцянках.

У місті Л (Ланьчжоу) нам дали безкоштовну квартиру у великому дворі – кожна сім'я мала окрему кімнату або одну кімнату на дві маленькі сім'ї. Ми жили скромно, без зручностей та розкоші. Щоб дістати питну воду, потрібно було йти до річки, яка була за три кілометри, і носити відра з водою на ярмі на плечах. Яке ж це було важке завдання! І навіть тоді, слава Богу, ми змогли пережити це, не голодуючи. Ми прожили так один рік в одній кімнаті. У цій кімнаті ми готували їжу та прали білизну. Тут була кухня, їдальня та спальня. Окрім тісноти, на нас зі стелі падали клопи, а по підлозі повзали великі щури. Якщо подумати, здається, що таке життя було нестерпним, але ми все це пережили і залишилися живими завдяки Богу!

У місті ми також проводили церковні служби в Будинку молитви, яким керували китайські християни. У нас також був хороший хор, особливо тому, що ми багато виступали для американських місіонерів, які приїхали до нас. Проповіді перекладалися з китайської на російську. Ми всі отримали підтримку від місіонерів, імен яких я зараз не пам'ятаю, але всі вони принесли нам величезну втіху. Вони любили слухати наш російський хор. І ось Господь благословив нас усіх разом, втішив нас і хрестив Святим Духом. Нехай вся слава і честь буде Господу!

Проживши в місті Ланьчжоу один рік, ми мали поїхати до міста Шанхай. Там одна організація взяла нас під свою опіку та надала нам квартири, їжу та все необхідне. Ми прожили в Шанхаї чотири місяці, а потім вільно евакуювалися разом з нашими співвітчизниками-росіянами на Філіппіни, на острів Тубабао, поблизу міста Маніла.

Ми прожили на Філіппінах не більше шести місяців. Клімат там був надзвичайно спекотним, і часто йшли дощі. Ми зупинялися в наметах і отримували безкоштовну їжу. У нас також був спеціальний намет, де ми проводили церковні служби по неділях під акомпанемент великого зведеного хору. А потім прибули місії з Південної Америки; вони запрошували людей жити на їхній землі. Також уряд острова попросив біженців швидко вирішити, до якої країни вони хочуть емігрувати.

Бачачи, що в Америці на той час діяла квота на кількість іммігрантів, наша велика група, до якої входила значна частина хору, вирішила плисти до Парагваю, Південна Америка, на американському військовому кораблі. І тому нам довелося розлучитися з деякими нашими друзями, багато з яких супроводжували нас до корабля.

Подорож на кораблі виявилася довгою, майже три місяці, оскільки наш корабель мав маршрут, який включав зупинки в багатьох портах. З огляду на таку довгу подорож у морі, наші брати звернулися до капітана корабля з проханням дозволити нам проводити наші звичайні недільні церковні служби. Капітан відповів ствердно, надавши нам велику залу зі стільцями, де ми проводили наші церковні служби та співали з нашим хором. І тут

збулося сказане роками раніше Святим Духом: «На великих водах ви будете співати мені хвалу!» Слава Господу! Я не хочу описувати весь наш досвід на борту корабля, але хочу згадати місця, де зупинявся наш корабель: Австралія, Франція, Африка, острів Цейлон, Італія і, нарешті, Бразилія. Коли ми вийшли з корабля, нас посадили в літак і ми полетіли до Парагваю.

Ми приземлилися в Парагваї 19 грудня 1949 року. Поєднавши всі зупинки, ми подорожували рівно три роки. Спочатку Парагвай зовсім нам не подобався через спекотний клімат, а робота на фермах була не тим, до чого ми звикли. Також маленькі будиночки були без жодних зручностей, все було настільки примітивним, і ми ніяк не могли до цього звикнути. Тільки одне нас тішило, а саме те, що ми зустріли там багато одновірців, з якими швидко потоваришували та приєдналися до спільних церковних служб. Друзі, яких ми знайшли, були там, щоб допомогти нам звикнути до землі, і вони були поруч з нами в будь-який момент. І так, з Божою допомогою та за допомогою добрих людей, ми почали жити на фермі та навчилися обробляти землю, бо в нас не було іншого вибору. Зрештою ми звикли до людей та до служб у церквах. Господь благословив нас, і ми намагалися бути світлом для навколишніх сусідів. Завдяки великій милості Господа ми отримали подальші одкровення про наше майбутнє життя.

ПРО ПАРАГВАЙ

Який дивовижний край Парагвай,
Тут і влітку, і взимку
дозрівають інжир та банани,
І зелене листя вкриває все.

Окрім цього та сего,
У Парагваї є все, що потрібно –
Тут достатньо черв'яків та комах,
Щоб вони так боляче кусалися.

А на додачу до всього, мурахи,
Вони докучають моїй душі,
Вони повзають прямо на ліжку,

І не дають нам міцно спати.
Ми випадаємо з ліжка,
І біжимо до іншого будинку – Більше не спимо до світанку,
Тільки подумай, музо – сидимо.

Як це зробити,
Щоб втекти з Парагваю?
Господь допоміг нам і в цьому.
Хай вся хвала Йому!
До його святого місця!

Серпень 1980

Так, насправді життя в Парагваї в той час було надзвичайно важким. У вірші (вище) є слова, де я лише лаконічно написав про природу навколо нас, про комах, з якими ми весь час боролися, і ми не мали жодної можливості їх знищити, хоча вони завдавали багато шкоди нам і нашій рослинності. Якби я мав написати про все це, це вийшла б довга історія. Нам не було куди йти, тому нам доводилося терпляче все це зносити. Слава Богу! Я маю сказати, що хоча у нас був поганий досвід, ми ніколи не голодували, і в нас було все необхідне. Правду кажучи, ми зверталися до Господа в молитві, просячи про якусь допомогу. Хоча Господь іноді відповідає повільно, як написано, але Він дає. Саме це одного разу, під час молитви, Господь дав одкровення через пророцтво: «Діти, йдіть скоро до Америки, до Каліфорнії, і багато жителів тут підуть, навіть ті, хто ніколи не думав про Америку». Саме це сталося, чому ми радіємо, і Слава Богу! Бо ми не заслуговуємо на таку милість і турботу.

І ось, з його допомогою, ми прожили в Парагваї сім років і прибули до Америки в 1957 році. Америка прийняла нас під свої крила, бідних, пригноблених, пестила та давала притулок, як Мати своїм дітям. За все це нехай буде прославлене ім'я Господа нашого Ісуса Христа! Амінь!

АМЕРИКА

Америка – дивовижна земля,
Люди, що живуть тут, щасливі.
Бо тут багато добра, здоров'я,
Тут також багато тривоги.

**Америка, вільна земля,
Де людина вільно дихає,
І Слово Боже доступне всім,
Яке живе з віку в вік.**

**Скрізь, без жодних перешкод,
Лунить євангельська історія –
Для кожного племені, кожного народу,
І спасіння безкоштовне для всіх.**

**Бог запрошує всі народи,
Іти за Ним, жити з Ним,
І Він допоможе пройти через усі негаразди,
Перемогти всі гріхи та спокуси.**

**І за Америку, землю достатку,
Ми будемо лише вдячні –
І Тому, Хто помер і дав нам життя,
Бог каже, іти за Ним!**

Авторка Віра Ільїна (праворуч) зі дружина брата, Катєю Шевченко (ліворуч)